

[Moltesen.]

egne Veltalenhed ogsaa talte mod Krigens Rædsler og for Fredens Herlighed og for fuldkommen Afrustning fra dansk Side som Grundlag for Verdensfreden, saa er jeg sikker paa, at den højtærede Minister ikke alene vilde faa den Statue, som han naturligvis faar i 5te Kreds i Kongens Have, men ogsaa vilde faa et Monument ved Siden af Redaktør Carl Hansen og Indenrigsminister Dahlgaardovre i Skive.

Vilhelm Rasmussen: Der er under den fortsatte Forhandling om denne Sag foregaaet en højst interessant Vending i den Maade, hvorpaa Diskussionen er blevet ført. Medens de to ærede Ordførere for Oppositionen, de ærede Ordførere for Venstre og det konservative Folkeparti, i det væsentlige vendte sig imod Forslaget med principielle Betragtninger, er en Række følgende Talere af Venstrepartiet stemt for at diskutere Spørgsmaalet om de enkelte Seminarier og deres Nedlæggelse. Heri ser jeg en Antydning af, at man alligevel ikke er saa helt uvenskabeligt sindet overfor det principielle i dette Lovforslag, og at der er en Mulighed for paa objektiv Maade at faa en Diskussion om, hvorvidt det ikke skulde kunne lade sig gøre at nedlægge Seminarier et eller andet Sted, for saa vidt saglige Hensyn maatte tale for, at noget saadant vilde være fornuftigt ud fra pædagogiske og økonomiske Betragtninger, og det er paa Grundlag af denne interessante Vending i Sagen, at jeg først vil tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til de sidste ærede Talere, idet jeg altsaa ikke vil have det opfattet som nogen Uhøflighed overfor de ærede Partiordførere.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen anførte i sin interessante Tale, som jeg hørte med den største Opmærksomhed, angaaende Ribe Udtalelser af mig, den Gang Lovforslaget om at oprette et Statskvinde-seminarium i Ribe var til Behandling her i denne Sal, men jeg maa sige, jeg kan ikke se, at der i denne Sag er noget at bebrejde mig, for paa det Tidspunkt var Sønderjylland ikke kommet tilbage til Danmark, da havde vi ikke ved Venstre-regeringens Hjælp faaet 2 meget store Seminarier i Haderslev og Tønder,

noget, som jeg dog ikke kunde forudse. Der forelaa altsaa den Gang kun det Spørgsmaal: er det rimeligt og rigtigt paa Grundlag af de Oplysninger, Regeringen og Finansudvalget giver Rigsdagen, at overtage dette private Seminarium i Ribe og gøre det til et Statsseminarium. Derfor maatte Opgaven for alle Partiernes Ordførere være den at undersøge: er der et større Statshensyn, som i Øjeblikket er en Hindring for at overtage dette Seminarium og gøre det til et Statsseminarium, eller er der det ikke? Jeg kan ikke se rettere end, at som Situationen laa i 1918, var det rigtigt at overtage Seminariet i Ribe, og jeg synes, det var en meget pæn lille, men yderst beskedent Tale, jeg holdt ved den Lejlighed, som man ikke i mindste Maade kan bebrejde mig.

Men nu er Situationen en ganske anden. Nu er nemlig det Spørgsmaal opstaaet: er der nu ikke et større Statshensyn, som bevirker, at det, der i 1918 var rigtigt med Hensyn til Ribe, i dette Øjeblik ikke kan siges at være rigtigt? Det skal jeg siden tale om, for det vedrører jo Sagen i al Almindelighed. Derfor skal jeg kun med Hensyn til Ribe bemærke dette ene, at Ministeren baade i sin Tale og i Bemærkningerne udtrykkeligt har tilkendegivet, at hvis man flytter Seminarierne bort fra de Byer, der er Tale om at berøve Seminarier, vil Ministeriet interessere sig for paa anden Maade at afbalancere, kan jeg sige, de økonomiske Vanskeligheder, som alle erkender vil komme paa de Steder, der mister et Seminarium.

Dernæst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Elgaard, der jo ogsaa holdt en interessant Tale til Forsvar for Ranum Seminarium. Hvad det angaar, maa jeg sige, at jeg ikke tror, jeg er i Stand til at hamle op med, hvad et Blad, der staar det ærede Medlem politisk meget nær, har skrevet, og derfor vil jeg beskedent med den højtærede Formands Tilladelse citere et lille Stykke af „Sorø Amtstidende“ for 17. Februar. Der staar her følgende:

„Ranum kender vi ikke. Siden Ludvig Christian Müllers Dage har Offentligheden hverken hørt godt eller ondt derfra. Lever den lykkeligt, der lever ubemærket, har Lykken blomstret rigt i Ranum, og dette kan vi hverken bekræfte